

СТЕФАН БОНЕВ

ЖЕНСКИ ВПРЯГ

Част 15 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Всичко тук се намираше в абсолютен безпорядък, както понякога се изразява жена ми. Старите, изметнати от влагата мебели, стояха като случайно нахвърляни из цялото помещение. От ъглите се бяха навели разлепени и отрупани с прах тапети, за чийто цвят можеше да се спори.

Стаята имаше два прозореца. Единият гледаше към задния двор на къщата, където някога бяха расли домати и краставици, а сега там се бе разположила малка джунгла, която допълваше интериора на квартирата. Другият прозорец беше към улицата и представляваше остъклена дупка с мрежа против мухи и комари. Намираше се точно под тавана и беше толкова невзрачна и скрита, че можеше да се забележи само по уличните щумове, които напиреха през нея. Вече различавах трабанта на комшията отдясно, москвича на брадатия отсреща. Сутрин се вслушвах за камиона, зареждащ магазинчето на ъгъла. Късно вечер различавах гласовете на прибиращите се компании от околните къщи.

Само два бяха звуците, които бърках понякога. Това бяха конският впряг на файтона, разкарващ летовниците, и почукването на женски токчета. Или както обичах да казвам — конски токчета или женски впряг.

Ето, и сега почукването е неравно, както е неравен паважът на улицата. Приближава към прозореца, усилва се... Ясно се различават токчетата на дамските обувки, сега ще подмине...

Но не... Този път спряха. Значи е тя. Най — после! Отдавна чакам тези токчета, които ще спрат. Тъкмо заради тях съм наел тази забравена стая в това малко приморско градче. Ето ги, завиват бавно покрай другата страна, спират до вратата. Пауза... Плахо почукване. Ставам. Сърцето ми прави непозволени лупинги, моторът му прекъсва от вълнение. Стаята се клати, всеки момент ще се разбия във вратата. Стискам зъби и укротявам мотора с няколко вдишвания и издишвания. Хвърлям поглед към огледалото на отсрещната стена. Оправям косата си с потна длан. Отварям. Токчетата влизат в стаята. Потропването по изгнилия под е по-плътно. То стига до леглото и притежателката на токчетата сяда, изскърцвайки уморено с пружините.

Поглежда ме със спокойното синьо на очите си и пита нещо. Аз отговарям. Гласът ми се клати, едва пазя равновесие, стъпил върху обърканите чувства между нас. Констатирам разликите отпреди три

години. Не са много. Същите лъжовни черти на лицето, които могат да бъдат строги и нежни едновременно. Само леко е понапълняла, сигурно от семейния живот. Преди изобщо не можех да си я представя като жена с дом, гледаща деца, и заробена в кухненски грижи. Как се изменя човек...

Така и не разбрах защо тогава ме напусна и се омъжи за Ясен. Просто една вечер в студентската си квартира намерих вместо Елена една бележка с нейния почерк. Щяла да се омъжи и ми желаела всичко най-хубаво. Всичко най-хубаво... Никак не можех да повярвам и още по-малко да разтълкувам това. Ясен беше предишният ѝ приятел, но не знаех да са се срещали по мое време. А до предния ден бяхме заедно, обичахме се, карахме се за дреболии, после си прощавахме.

Дълго я търсих тогава. Не пожела да се срещнем, не искала да ме вижда. От няколкото телефонни разговора в мен заседна киселото ѝ мълчание, което ме принуди повече да не я търся. След по-малко от година се ожених и аз. Изпратих ѝ покана за сватбата. Не дойде, разбира се.

Този път тя ми се обади. Искаше да се видим, при това точно днес, никакъв друг ден не я устройвал. Затова и наех тази квартира. Жена ми знаеше, че съм в командировка.

Елена пали цигара. Търся пепелник. Попадам на някаква капачка от дезодорант. Елена се усмихва. Димът дразни ноздрите ми на непущач. Отказах ги заради детето.

Стоим и гледаме джунглата зад прозореца. Защо сме пак заедно? Какво може да иска от мен? Защо да подлагаме на риск семействата си. Не трябваше да се съгласявам на тази среща. Но може ли някой да откаже на Елена?

Тя се премества по-близо до мен и поставя глава на гърдите ми. Познавам я — никога не се церемони. Ръцете ѝ отново съживяват в мен онова нещо, което някога беше предназначено само за нея. Не се противя. Щом сме стигнали дотук.

* * *

Отварям натежалите си клепачи, за да разбера, че огънят вече е изтлял, че е сутрин и че Елена току-що си е тръгнала. Навън се

отдалечаваше забързаният ритъм на токчетата ѝ.

Ставам, навличам набързо дрехите си и хуквам след нея. Улицата е пуста, още е хладно и летовниците спят. Само файтонът с гумените колела се скрива зад ъгъла с магазинчето.

В стаята е непоносимо задушно. На празната маса се откроява бялото петно на бележката. Типично в неин стил. И както винаги лаконична: „От теб исках само едно дете. Благодаря ти!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.